26/11/2024

Άγιος Πορφύριος: Το να γίνει καλός κάποιος από φόβο στον Θεό κι όχι από αγάπη δεν έχει τόση αξία!

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

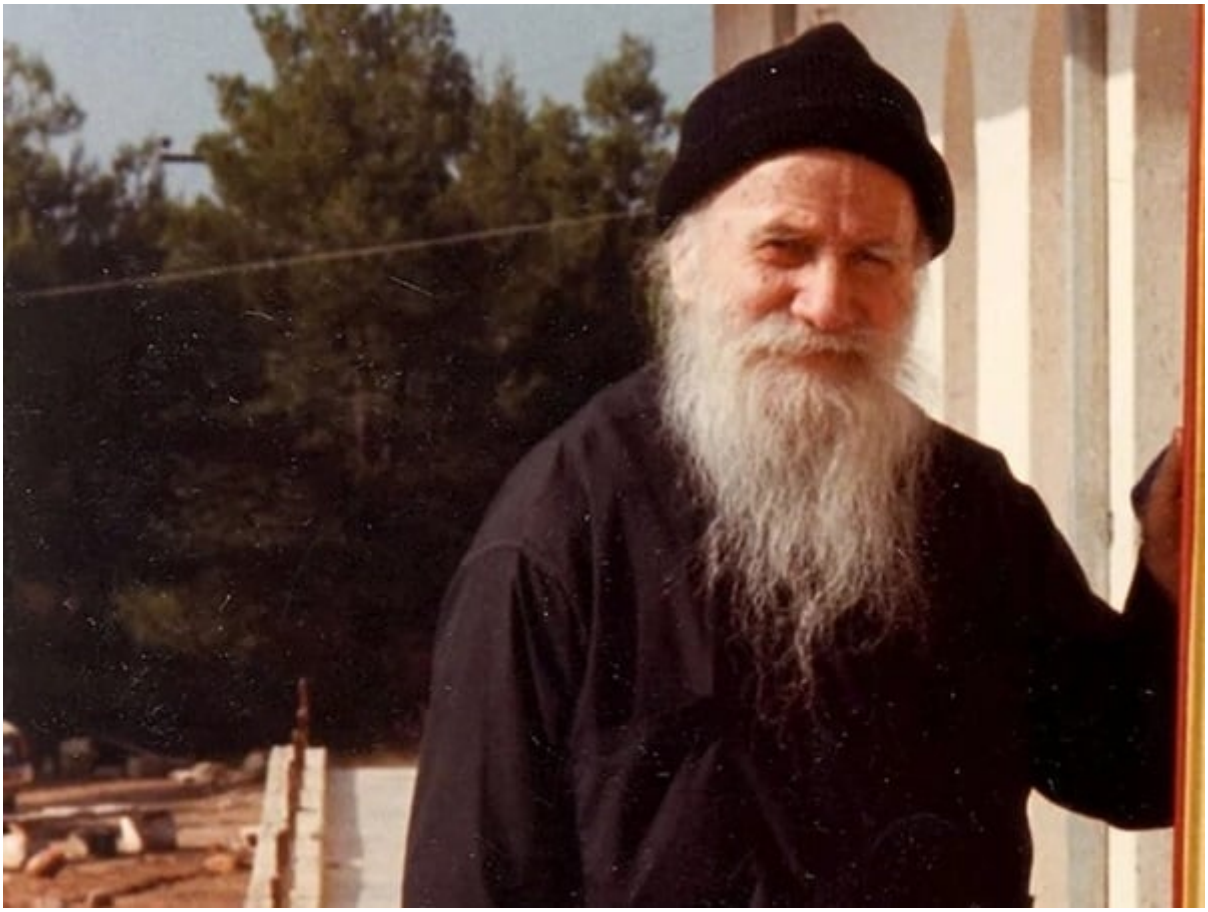

Άγιος Πορφύριος (1906-1991).

Ο Χριστός είναι φίλος μας

Τον Χριστό να Τον αισθανόμαστε φίλο μας. Είναι ο φίλος μας. Το βεβαιώνει ο ίδιος, όταν λέει:
«Υμείς φίλοι μου εστέ...».

Σαν φίλο να Τον ατενίζομε και να Τον πλησιάζομε. Πέφτομε; Αμαρτάνομε; Με οικειότητα, αγάπη κι εμπιστοσύνη να τρέχομε κοντά Του· όχι με φόβο ότι θα μας τιμωρήσει αλλά με θάρρος, που θα μας το δίδει η αίσθηση του φίλου.

Να Του πούμε:

«Κύριε, το έκανα, έπεσα, συγχώρεσέ με».

Αλλά συγχρόνως να αισθανόμαστε ότι μας αγαπάει, ότι μας δέχεται τρυφερά, με αγάπη και μας συγχωρεί. Να μη μας χωρίζει απ' τον Χριστό η αμαρτία. Όταν πιστεύομε πως μας αγαπάει και Τον αγαπάμε, δεν αισθανόμαστε ξένοι και χωρισμένοι απ' Αυτόν, ούτε όταν αμαρτάνομε. Έχομε εξασφαλίσει την αγάπη Του κι όπως και να φερθούμε, ξέρομε ότι μας αγαπάει. Αν αγαπάμε τον Χριστό πραγματικά, δεν υπάρχει φόβος να χάσομε το σεβασμό μας σ' Εκείνον.

Εδώ ισχύει εκείνο του Αποστόλου Παύλου:
«Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; θλίψις η στενοχωρία... πέπεισμαι γαρ ότι ούτε θάνατος, ούτε ζωή... ούτε ύψωμα, ούτε βάθος... δυνήσεται ημάς χωρίσαι από της αγάπης του Χριστού, της εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών».

Είναι μία σχέση ανώτερη, μοναδική, η σχέση της ψυχής με τον Θεό, που δεν τη διασπά τίποτα και δεν τη φοβίζει, ούτε την κλονίζει τίποτα.

Το Ευαγγέλιο, βέβαια, λέει με συμβολικές λέξεις για τον άδικο ότι θα βρεθεί εκεί, όπου υπάρχει «ο τριγμός και ο βρυγμός των οδόντων», διότι μακράν του Θεού έτσι είναι. Και από τους νηπτικούς Πατέρες της Εκκλησίας πολλοί ομιλούν για φόβο θανάτου και κολάσεως.

Λένε: «Έχε μνήμην θανάτου διηνεκώς». Αυτές οι λέξεις, αν τις εξετάσομε βαθιά, δημιουργούν το φόβο της κολάσεως. Ο άνθρωπος, προσπαθώντας ν' αποφύγει την αμαρτία, κάνει αυτές τις σκέψεις, για να κυριευθεί η ψυχή του απ' το φόβο του θανάτου, της κολάσεως και του διαβόλου.

Όλα έχουν τη σημασία τους, το χρόνο και την περίστασή τους. Η έννοια του φόβου είναι καλή για τα πρώτα στάδια. Είναι για τους αρχαρίους, γι' αυτούς που ζει μέσα τους ο παλαιός άνθρωπος. Ο άνθρωπος ο αρχάριος, που δεν έχει ακόμη λεπτυνθεί, συγκρατείται απ' το κακό με το φόβο.

Και ο φόβος είναι απαραίτητος, εφόσον είμαστε υλικοί άνθρωποι και χαμερπείς. Αλλ' αυτό είναι ένα στάδιο, ένας χαμηλός βαθμός σχέσεως με το θείον. Το πάμε στη συναλλαγή, προκειμένου να κερδίσομε τον Παράδεισο ή να γλιτώσομε την κόλαση.

Αυτό, αν το καλοεξετάσομε, δείχνει κάποια ιδιοτέλεια, κάποιο συμφέρον. Εμένα δεν μου αρέσει αυτός ο τρόπος. Όταν ο άνθρωπος προχωρήσει και μπει στην αγάπη του Θεού, τι του χρειάζεται ο φόβος;

Ό,τι κάνει, το κάνει από αγάπη κι έχει πολύ μεγαλύτερη αξία αυτό. Το να γίνει

καλός κάποιος από φόβο στον Θεό κι όχι από αγάπη δεν έχει τόση αξία.

Προχωρώντας, και το Ευαγγέλιο μας δίνει να καταλάβομε πως ο Χριστός είναι η χαρά, η αλήθεια, πως ο Χριστός είναι ο Παράδεισος. Πως το λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης; «Φόβος ουκ έστιν εν τη αγάπη, αλλ᾽ η τελεία αγάπη έξω βάλλει τον φόβον, ότι ο φόβος κόλασιν έχει· ο δε φοβούμενος ου τετελείωται εν τη αγάπη».

Προσπαθώντας διά του φόβου μπαίνομε σιγά σιγά στην αγάπη του Θεού. Πάει τότε η κόλαση, πάει ο φόβος, πάει ο θάνατος. Ενδιαφερόμαστε μόνο για την αγάπη του Θεού. Κάνομε το παν γι’ αυτή την αγάπη. Ό,τι ο γαμπρός για την νύφη.

Αν θελήσομε και Τον ακολουθήσομε, και τούτη η ζωή με τον Χριστό είναι χαρά, έστω και μέσα σε δυσκολίες. Όπως το λέει ο Απόστολος Παύλος: Χαίρω εν τοις παθήμασί μου».

Αυτή είναι η θρησκεία μας, εκεί πρέπει να πάμε. Δεν είναι τα τυπικά, όσο είναι να ζει κανείς με τον Χριστό. Όταν αυτό το πετύχεις, τι άλλο θέλεις; Κέρδισες το παν. Ζεις τον Χριστό και ο Χριστός ζει μέσα σου. Όλα μετά είναι πολύ εύκολα, η υπακοή, η ταπείνωση, η ειρήνη.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Αγίου Πορφυρίου, «Βίος και Λόγοι», έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)